

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.955 van 28 maart 2014
in de zaak A. 205.306/X-15.131.**

In zake : Eric VAN HERTERYCK
 die woonplaats kiest te 2812 Mechelen
 Lotelingstraat 3

tegen :

1. de stad MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves Loix
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van de “Mechelse gemeenteraad beslissing [van] 25 oktober 2011 tot definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan Spreeuwenhoek - Venne (BS 26 april 2012)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.235 van 30 oktober 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De eerste verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend ten aanzien van de eerste verwerende partij en een toelichtende memorie ten aanzien van de tweede verwerende partij.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben eveneens een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 februari 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Eric Van Herterycx, die in persoon verschijnt, advocaat Shauna De Leener, die *loco* advocaat Yves Loix verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Veronique Elsemans, juriste, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan verwezen worden naar het arrest nr. 221.235 van 30 oktober 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Uiteenzetting van de excepties

4. De eerste verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep, zowel wat de termijn als het voorwerp betreft.

Meer bepaald voert de eerste verwerende partij aan dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel en alleen het besluit van 25 oktober 2011 van de gemeenteraad van de stad Mechelen houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gemeentelijk RUP) “Spreeuwenhoek-Venne” aanvecht. Aangezien deze beslissing noch bekendgemaakt, noch betekend diende te worden, is de beroepstermijn ingegaan met de dag waarop verzoeker er feitelijk kennis van heeft gekregen. Verzoeker was aanwezig op de gemeenteraadszitting waar het gemeentelijk RUP werd vastgesteld. Vanaf die datum begon de beroepstermijn van 60 dagen dan ook te lopen.

Verder doet de eerste verwerende partij gelden dat het besluit van de gemeenteraad op zichzelf geen bindende en uitvoerbare kracht heeft, en het die kracht pas verkrijgt ingevolge de goedkeuring ervan bij besluit van de deputatie. Dit heeft tot gevolg dat het besluit van de gemeenteraad na goedkeuring ervan door de deputatie, uitsluitend voor de Raad van State kan worden aangevochten, tezamen met de goedkeuringsbeslissing. Nu de vordering enkel en alleen gericht is tegen het gemeenteraadbesluit van 25 oktober 2011, is het beroep volgens de eerste verwerende partij tevens onontvankelijk wat het voorwerp betreft.

Beoordeling

5. Overeenkomstig artikel 2.2.15, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) is het besluit van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van een GRUP onderworpen aan de goedkeuring van de

deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Krachtens artikel 2.2.18 VCRO treedt het plan in werking veertien dagen na de bekendmaking bij uittreksel van het goedkeuringsbesluit van de deputatie in het Belgisch Staatsblad.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat het besluit van de gemeenteraad op zichzelf geen bindende en uitvoerbare kracht heeft, en het die kracht pas verkrijgt door de goedkeuring ervan bij besluit van de deputatie. Zulks neemt evenwel niet weg dat het de gemeenteraad is die de beslissing neemt tot het definitief vaststellen van een gemeentelijk RUP. Een en ander heeft tot gevolg dat de beslissing van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van een gemeentelijk RUP vanaf de goedkeuring ervan door de deputatie wel voor vernietiging vatbaar is.

6. In het verzoekschrift wordt de nietigverklaring gevorderd van de “Mechelse gemeenteraad beslissing [van] 25 oktober 2011 tot definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan Spreeuwenhoek-Venne (BS 26 april 2012)”. Uit deze formulering en de verwijzing naar de publicatie in het Belgisch Staatsblad van het goedkeuringsbesluit van de deputatie blijkt dat verzoeker de vernietiging van zowel de beslissing van de gemeenteraad als de goedkeuringsbeslissing van de deputatie beoogt.

7. Zoals reeds werd uiteengezet verkreeg het besluit van 25 oktober 2011 van de gemeenteraad van de stad Mechelen houdende definitieve vaststelling van het plan slechts bindende en uitvoerbare kracht door de goedkeuring ervan bij besluit van de deputatie. Bijgevolg is de termijn om een annulatieberoep in te stellen tegen het voormelde besluit van de gemeenteraad dan ook pas beginnen te lopen met het ingaan van de beroepstermijn die geldt voor het aanvechten van het goedkeuringsbesluit, en dus niet met de feitelijke kennisname van het gemeenteraadsbesluit, zoals de eerste verwerende partij onterecht voorhoudt.

8. De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek ten gronde

9. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker enkel het eerste middel uit het verzoekschrift te behouden en afstand te doen van alle andere aangehaalde middelen.

Eerste en enig middel

Standpunt van de partijen

10. In het eerste middel voert verzoeker het volgende aan: “[d]e stad schendt het art. 2.2.14 §5 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: Noch de Gecoro noch de gemeenteraad behandelde mijn bezwaren 2c+voorstel 3,4,5 en 6”.

Verder in het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker dat een ambtenaar van de stad zijn “bezwaren 2c + voorstel 3, 4, 5 en 6” vergat in te scannen bij het digitaliseren van zijn bezwaarschrift. Het was deze digitale versie die de Gecoro ontving met het oog op de behandeling van de bezwaarschriften. De Gecoro merkte deze vergetelheid niet op en ook de gemeenteraad en het college van burgemeester en schepenen deden dit niet. Nochtans zouden zij dit wel opgemerkt hebben bij een zorgvuldige lezing van het bezwaarschrift.

11. In de memorie van antwoord werpt de eerste verwerende partij in een voorafgaande opmerking op dat in het verzoekschrift geen aparte middelen worden geformuleerd en dat sommige middelen zelfs geen opgave bevatten van de geschonden geachte bepalingen. Volgens de eerste verwerende partij zijn de middelen dan ook onontvankelijk of dienen ze begrepen te worden in de zin zoals zij ze heeft begrepen en weerlegd.

Ten gronde repliceert de eerste verwerende partij dat er voor de Gecoro geen verplichting bestaat om alle bezwaren op individuele wijze te beantwoorden. Het advies van de Gecoro vormt één geheel en moet als dusdanig

gelezen worden. Het volstaat dat de bezwaarindiener in de tekst zelf van het advies een afdoende antwoord op het bezwaar kan vinden. In casu heeft de Gecoro de bezwaren van verzoeker op afdoende gemotiveerde wijze weerlegd.

Specifiek met betrekking tot bezwaar nr. 5, waarin werd aangevoerd dat de plannen met betrekking tot de bestaande toestand en de planbaten onjuist zijn aangezien de woning van verzoeker volgens het gewestplan niet in agrarisch gebied maar in woongebied is gelegen, voert de eerste verwerende partij aan dat verzoeker geen belang heeft bij dit argument. Aangezien op het perceel van verzoeker een woning aanwezig is, zal hij op basis van artikel 2.6.5, 4°, VCRO nooit gehouden zijn tot betaling van planbaten. Bovendien kan het plan van de bestaande toestand de rechtspositie van verzoeker op geen enkele wijze wijzigen.

Bij de bespreking van het tweede middel voegt de eerste verwerende partij hier nog aan toe dat verzoeker nergens voldoende duidelijk aannemelijk maakt dat het plan van de bestaande toestand foutief is. Het plan van de bestaande toestand is correct opgesteld volgens de daartoe geëigende methoden. Het tegendeel wordt geenszins bewezen door verzoeker. Deze discussie is overigens ook niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid van het plan, nu verzoeker niet aantoont dat de eventuele onjuistheid van het plan de plannende overheid heeft misleid. Verder ziet de eerste verwerende partij niet in hoe een probleem inzake planbatenvergoeding de wettigheid van het plan kan aantasten. Hetgeen op het plan van de bestaande toestand is weergegeven, is niet determinerend om uit te maken of er planbaten dienen betaald te worden.

12. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat hij afstand doet van de bezwaren 3 en 4 als onderdeel van dit middel.

Met betrekking tot bezwaar 5 voegt hij nog toe dat het plan van de bestaande toestand de grondsteen is voor de uitvoering van de bindende bepaling nr. 35 van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: GRS). Verzoeker meent dat, door de foutieve weergave van de bestemming van zijn

perceel volgens het gewestplan, zijn woning onterecht binnen het bestreden gemeentelijk RUP is komen te liggen. Hij verwijst hiervoor naar de woning Lotelingestraat 1, die op het plan bestaande toestand wel correct wordt weergegeven als liggend in woongebied, en die niet binnen de contouren van het bestreden plan is opgenomen. De fout in het plan van de bestaande toestand heeft voorts ook tot gevolg dat de bouwmogelijkheden op het stuk van het perceel achter zijn woning, dat door het bestreden plan bestemd wordt tot zone voor tuinen, worden beperkt.

13. In de laatste memorie stelt de tweede verwerende partij dat het voor verzoeker voldoende duidelijk is waarom zijn bezwaar niet gegrond werd bevonden. Bezwaren die geen verband houden met de doeleinden die het ruimtelijk ordeningsdecreet op het oog heeft, behoeven geen inhoudelijk antwoord. Voorts kan de schending van de modaliteiten inzake de organisatie van het openbaar onderzoek enkel worden ingeroepen door wie aantoont dat hij door de betreffende schending is benadeeld. Verzoeker toont niet aan op welke manier hij is benadeeld door deze beweerde schending.

Ontvankelijkheid van het middel

14. Uit de – weliswaar summiere – uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker meent dat artikel 2.2.14, § 5, VCRO werd geschonden doordat een deel van zijn bezwaren onbeantwoord zijn gebleven. Het is ook in die zin dat de eerste verwerende partij het middel heeft begrepen en beantwoord.

15. Het middel is ontvankelijk. De exceptie wordt verworpen.

Gegrondeheid van het middel

16. De verplichting om het ontwerp van RUP aan een openbaar onderzoek te onderwerpen en de resultaten ervan voor advies aan de Gecoro voor te leggen, brengt met zich mee dat de Gecoro in de eerste plaats, zo niet alleszins

de gemeenteraad, kennis moet nemen van de tijdens het openbaar onderzoek op regelmatige wijze geformuleerde en met de ruimtelijke ordening verband houdende bezwaren en opmerkingen, en deze moet onderzoeken en beoordelen. De redenen waarom de gemaakte bezwaren en opmerkingen al dan niet worden bijgetreden, moeten blijken, zo niet uit de beslissing zelf dan minstens uit de stukken van het dossier. Deze redenen moeten afdoende zijn.

17. Met verzoeker dient te worden vastgesteld dat zijn bezwaren 2c, 5 en 6 niet werden weergegeven in het advies van de Gecoro en dat een deel van zijn bezwaarschrift, waaronder bezwaar 5, door de Gecoro niet bij de behandeling betrokken werd.

18. Bezwaar 5 van verzoeker luidde als volgt:

“Het plan weergave van de feitelijke en juridische toestand, is niet juist. Alsook het plan van ‘baten en schade’.

Mijn woning ‘Lotelingstraat 3’ ligt in woonzone op het gewestplan en niet in agrarisch gebied.”

Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat het voormelde bezwaar van verzoeker werd onderzocht, laat staan dat blijkt waarom het niet kan worden bijgetreden.

19. Ook thans toont de eerste verwerende partij niet aan dat de stelling van verzoeker dat zijn woning in woongebied is gelegen en niet in agrarisch gebied, zoals aangeduid op het plan bestaande toestand, onjuist is. In de memorie van antwoord stelt de eerste verwerende partij louter dat het plan van de bestaande toestand correct is opgesteld volgens de daartoe geëigende methoden.

Voorts kan niet zonder meer worden aangenomen, zoals de eerste verwerende partij voorhoudt, dat de al dan niet foutieve weergave van de bestaande toestand zonder invloed zou zijn geweest op het bestreden plan. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat de bestaande bestemming van de percelen in ogenschouw werd genomen bij de afbakening van het plangebied. Zo blijkt uit de toelichtingsnota dat het bestreden gemeentelijk RUP uitvoering geeft

aan de volgende bindende bepaling van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de stad Mechelen:

“Herbestemmen van te ontwikkelen gebieden voor woningbouw
35. De gemeente engageert zich om de taakstelling inzake bijkomende woningen te realiseren door in een uitvoeringsplan volgende gebieden tot woonzones te herbestemmen:
[...]
- gebied tussen Leuvensesteenweg en kanaal (Spreeuwenhoek - Venne), van bestemming agrarisch gebied naar wonen;
[...].”

Met betrekking tot de begrenzing van het plangebied bepaalt de toelichtingsnota:

“De grenzen van het plangebied vallen grotendeels samen met de grenzen van het gewestplan en omvatten, van noord naar zuid, de bufferzone tussen het woongebied en het industriegebied en een groot deel van het aangrenzende parkgebied, het volledige woonuitbreidingsgebied, het ingesloten agrarisch gebied en het recreatiegebied in het zuiden.
[...].”

Gelet op de geciteerde bindende bepaling 35, komt de opname van de percelen van verzoeker, die door het plan bestaande toestand worden gesitueerd in agrarisch gebied, als evident voor. Verzoeker stelt zich dan ook terecht de vraag of zijn percelen ook in het bestreden plan zouden zijn opgenomen, indien rekening werd gehouden met de bestemming woongebied. Door het bezwaar van verzoeker onbeantwoord te laten, bestaat hierover geen duidelijkheid.

20. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

21. Het verantwoordt de nietigverklaring, die zoals door de eerste verwerende partij gevraagd, kan wordt beperkt tot de percelen van verzoeker, meer bepaald de percelen kadastraal bekend nrs. 142/d/2, 142/m/2 en 142/t/2.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Mechelse gemeenteraad van 25 oktober 2011 tot definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan Spreeuwenhoek - Venne, in zoverre het de percelen kadastraal bekend nrs. 142/d/2, 142/m/2 en 142/t/2 betreft.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust